

Càntut

Cançons de tradició oral

La mare

Maria Gironès i Sala, Banyoles

El nen és pe - tit, i mig a - dor - mit, la ma - re se'l mi - ra. I junt en el bres
nen s'ha fet gran, la ma - re, plo - rant, li diu ca - da di - a: "No sur - tis de

sol, no el dei - xa mai sol, jo - io - sa(a) hi sos - pi - ra. I vet - llant el seu son amb a - mor
nits, i fuig dels (bru - llits), tre - ba - lla, es - tu - di - a." I ta - pant - li els de - fec - tes que té,

e - lla pen - sa di - txo - sa i tran - quil - la. "El meu fill val un món i un tre - sor. I l'a -
l'a - con - se - lla amb ca - ri - nyo i el gui - a pel ca - mí del tre - ball i del bé, qu(e) és lo

dorm tot can - tant - li a - mo - ro - sa. "Fes no - nes, re - iet, fes no - nes, fill meu, qu(e) ets un an - ge
qu(e) e - lla de - sit - ja i an - si - a. "Per - do - na'm, re - iet, per - do - na'm, fill meu, qu(e) el meu cor et

let, quem'ha en - vi - at Déu." Li be - sa a la ca - ra, el be - sa al front. Pe - tons d'u - na ma - re, lo
veu per molt mal ca - mí. Qui mal t'a - con - se - lla deuser al - gun nin - gú; fes cas d'u - na ve - lla, que

més gran del món. El tu. Veient - te per - dut, de tot hom *des - pre - ciat*, per què no has vin
sols viu per

gut a - quí al meu cos - tat? No (a) bai - xis la ca - ra, ai - xe - ca bé el

front; qu(e) et que - da u - na ma - re, lo més gran del món.